

Ὁ Φόβος

Ο γιός τοῦ Ἄρη

Ἄρης Στουγιαννίδης

10/10/2013

Μυθικό πρόσωπο, με διάσημους προγόνους και ... απογόνους, καθόρισε και καθορίζει την ζωή μας μέχρι τώρα.

Ο Μπαμπάς

Συμφώνα με την ελληνική μυθολογία¹ ο φόβος είναι ο γιος του Άρη.

Ο Άρης ως γνωστόν ήταν ο θεός του πολέμου. Ο πόλεμος είναι πατήρ πάντων.

Έτσι τουλάχιστον έλεγε ο Ηράκλειτος. Ενοώντας τις αντιθέσεις. Από τις αντιθέσεις δημιουργείται η πρόοδος. Ο Ηράκλειτος δεν ήταν μιλιταριστής.

Ο Άρης, ο θεός του πολέμου δεν ήταν βεβαία πατήρ πάντων άλλα τουλάχιστον ήταν **πατήρ αρκετών**.

Στους μύθους ο Άρης εμφανίζεται πολεμοχαρής και προκλητικός και εκπροσωπεί την παρορμητική φύση του πολέμου. Είχε δύο γιους, τον Δείμο και τον Φόβο, που έδωσαν το όνομά τους στους αντίστοιχους δορυφόρους του πλανήτη Άρη. Ο Θεός Άρης έλαβε μέρος στον πόλεμο της Τροίας με το μέρος των Τρώων.



Συνδέθηκε ερωτικά με τη θεά Αφροδίτη, αποκαλύφθηκε όμως από το σύζυγό της, θεό Ήφαιστο. Μέχρι να τους κάνει τσακωτούς ο Ήφαιστος πρόλαβαν και έκαναν τέσσερα παιδιά: Τον Δείμο, τον Φόβο, την Αρμονία και τον Ερώτα.

Με την Ναϊάδα Αρμονία έκανε τις Αμαζόνες (ένας θεός ξέρει πόσες).

Με κοινές θνητές ως ο κατάλογος:

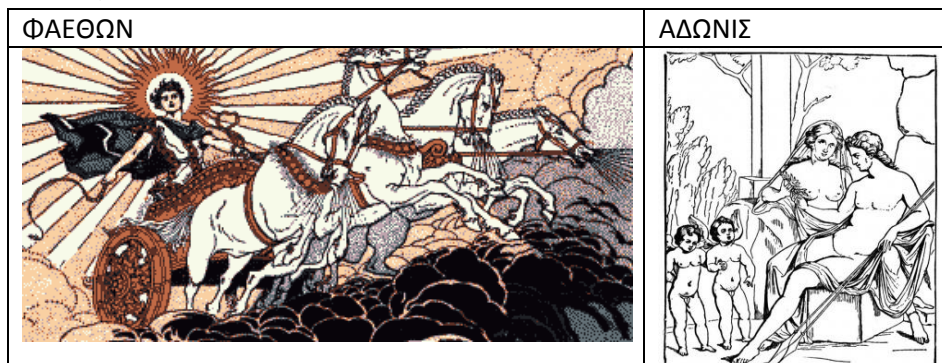
Κατάλογος Άρη και των τέκνων

Χάρη στον γιο του τον Οινόμαο από την Στερόπη, ο Άρης έγινε πρόγονος ονομαστών προσώπων, όπως του Ατρέα², του Θυέστη³, του Αγαμέμνονα⁴, του Μενέλαου⁵, του Αίγισθου⁶, του Ορέστη⁷, της Ηλέκτρας⁸, του Πυλάδη⁹, του Πιθθέα¹⁰, του Θησέα¹¹, του Ιππόλυτου¹², της Ιφιγένειας¹³, του Δημοφώντα, του Ακάμαντα, του Ευρυσθέα¹⁴, του Αμφιτρύωνα, της Αλκμήνης, του Ιόλαου, του Ηρακλή, της Αδμήτης, του Κοπρέα, του Αλκάθου και του Αία του Τελαμώνιου¹⁵. Από την κόρη του Αρμονία έγινε πρόγονος των απόγονων του Κάδμου, οι οποίοι είναι ο θεός Διόνυσος, το τέρας Σφίγγα και ονομαστά πρόσωπα, όπως η Σεμέλη-Θυώνη, η Ινώ-Λευκοθέα, ο Πενθέας, ο Ακταίωνας, ο Μελικέρτης-Παλαίμονας, ο Λάιος¹⁶, ο Οιδίποδας¹⁷, ο Οιοπίωνας, ο Στάφυλος, ο Θόας και ο Άνιος. Από τον Θέστιο ο Άρης έγινε πρόγονος της Αλθαίας, της Λήδας¹⁸, του Μελέαγρου, της Δηιάνειρας¹⁹, του Τυδέα, του Διομήδη, της Ωραίας Ελένης, της Κλυταιμήςτρας, των Διοσκούρων και του Αμφιάραου. Από τον Φλεγυά ήταν πρόγονος του θεού Ασκληπιού.

Η μαμά

Η Αφροδίτη δεν χρειάζεται συστάσεις. Καλό κορίτσι αλλά λιγάκι σουσουράδα. Φυσικά έκανε και άλλα εξώγαμα, εκτός από τα τέσσερα του Άρη;

- Από τον Οδυσσέα τον Τηλέγονο
- Από τον Ερμή την Πειθώ
- Από τον Αγκιση τον Αινειά
- Από τον Βουτη τον Ερυγα (ον. Ερυξ)
- Και δυο αλλά παιδιά διάσημα αλλά αγνώστου πατρός το Φαέθωνα και τον Άδωνη.



Έκανε και άλλα σκάνδαλα.

Συμβολισμοί των ονομάτων

Θα παρατηρήσατε ποσό προσεκτικά επέλεγαν τα ονόματα οι Αρχαίοι Έλληνες : Ο Άρης (πόλεμος) έχει γιους και συνόδους στις μάχες του τον Δείμο¹ (τρόμο) και τον Φόβο (φοβέρα). Με τη Αφροδίτη (γυναικεία ομορφιά) που συγκινείται από την αρρενωπότητα του Άρη-Πολεμιστή, ξεπηδάει ο Έρωσ . Από τη βιαιότητα του πολέμου και την γυναικεία θαλπωρή πηγάζει η Αρμονία.

Ο Φόβος και τα παιδιά του

Φεύγουμε από την μυθολογία και πάμε λίγο στην φιλοσοφία. Κατά την γνώμη μου ο **Φόβος** γέννησε την **Θρησκεία** από την **Άγνοια**.

Ο άνθρωπος ο,τι δεν μπορούσε να εξηγήσει, ο,τι αγνοούσε, το φοβόταν. Ο,τι φοβόταν το θεοποιούσε. Ο,τι θεοποιούσε το λάτρευε. Δεν ξέρω γιατί αστράφτει; το αποδίδω στο Δια, δεν ξέρω γιατί γίνεται τρικυμία; το αποδίδω στον Ποσειδώνα, κλπ.

Πίστευε ότι υπάρχουν άνθρωποι που επικοινωνούν καλύτερα με τους θεούς. Ήταν οι άνθρωποι που προέβλεπαν τι θα συμβεί, αξιοποιούσαν σημάδια, εμπειρίες και γνώσεις. Έτσι σιγά-σιγά δημιουργήθηκαν οι μάγοι και οι ιερείς. Οι ιερείς κατάλαβαν

¹ Από το **δειμός**, ό, (δέος) fear, terror, δειμόν τινα αναπλάσσειν J.Ap.2.34. προήλθε το κυριο ονομα, η προσωποποίηση **Δείμος**, Ανάλογα: Φόβος, Έρις, Γοργώ, κλπ Ομήρου Ιλιάς. 4.44c, 1.37, 15.119, Ησιόδου Θεογονία 934.

πως όσο διατηρείται ο φόβος, τόσο πιο πολύ κατοχύρωναν τη θέση τους. Έτσι ακόμη και σήμερα οι προτροπές των παπάδων περιέχουν απειλές και εκφοβισμούς.

- Μετά φόβου θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε.
- Ρυσαι ημάς από του πονηρού
- Της αιωνίου με ρυομενη κολάσεως
- Την γέεννα του πυρός
- Οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;

ΛΟΥΚΑΣ 23:39

Φράσεις

Φοβοῦ τούς Δαναούς καί δῶρα φέροντας

Υποτιθεται ότι το ειπε ο μαντις της Τροιας Λαοκοων για το Δουρειο Ιππο.

Λαοκόων, ιερέας του Απόλλωνα, άντρας της Αντιόπης. Μάταια προσπάθησε να εμποδίσει τους Τρώες να μεταφέρουν μέσα από τα τείχη της πόλης τους το Δούρειο ίππο. Η Αθηνά, για να τον τιμωρήσει, έστειλε δύο πελώρια φίδια που έπνιξαν τον ίδιο και τους γιους του, την ώρα που θυσίαζε προς τιμή του Ποσειδώνα. 2045.163

Όμως η φραση δεν υπαρχει στον Ομηρο, είναι κακη μεταφραση της λατινικης από την Αινειαδα του Βιργιλιου: «timeo Danaos et dona ferentis», γιατι timeo = φοβουμαι.

Χωρίς φόβον καί πάθος

Η κατάληξη του όρκου που ήταν υποχρεωτικός στα δικαστήρια.

«Ορκίζομαι να ειπώ την αληθειών και μόνον την αληθειαν χωρίς φοβον και παθος». Σήμερα όλα αυτά υπονοούνται με την απλή τοποθέτηση της δεξιάς στο ευαγγέλιο, του χριστιανού μαρτύρα. Τους παλαιούς χριστιανούς μάρτυρες τους έριχναν στα λιοντάρια τους επιόρκους μάρτυρες χριστιανούς και μη τους λέμε ψευδομάρτυρες και τους ρίχνουμε καμπάνα (πρόστιμο κλπ) επί ψευδορκία.

Φράση που προηγείται όταν θέλουμε να δηλώσουμε ότι αυτά που θα πούμε λέγονται χωρίς καμία προκατάληψη.

Δια τόν φόβον τῶν **Ιουδαίων**

Ἡ φράση σήμερα λέγεται με την έννοια «για προληπτικούς λόγους», «καλοῦ **κακοῦ**».

Ἀπό τα Ευαγγέλια. Αναφερεται στην εμφάνιση του Ἰησοῦ μετὰ την ἀνάσταση καὶ στὸν Ἰωσήφ τον **Αρριμαθαίας**

19 οὔσης οὖν ὀψίας τῆ ἡμέρα ἐκείνη τῆ μιᾶ Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν ^{ΙΩΑΝ. 20:19}

Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησεν τὸν Πιλάτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὦν μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος. ἦλθεν οὖν καὶ ἤρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ^{ΙΩΑΝ19:38}

Επιμένω πως αρχικά επρόκειτο για τον φόβον των Ρωμαίων. Αυτοί είχαν κάθε λόγο να κα-
ταζητούν τους Διαδόχους του Βασιλέα των Ιουδαίων και στους συνεργάτες του.

Τόν πήρε από φόβο

Μόλις τον γνώρισε ἄρχισε νὰ τον φοβάται.

Μετά φόβου Θεοῦ

Προστακτική του ἱερέως προς τους πιστούς νὰ ἔλθουν νὰ κοινωνήσουν των Ἀχράντων Μυστηρίων.

Φόβος και τρόμος

Ὁ Λήσταρχος **Γιαγκούλας** ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος των κατοικῶν της περιοχῆς. Το φόβητρο, ὁ μπαμπούλας.

Μετά φόβου Θεοῦ μόνον

Ἐνα περιστατικό που μας αφηγείται ο R. Dawkins στο βιβλίο του 2123 «Ἡ περί Θεοῦ αυταπάτη» σελ.254

Στις 8:00 π.μ. της 17ης Οκτωβρίου 1969, ὅταν η αστυνομία τοῦ Μόντρεαλ (Καναδάς) κατέβηκε σε απεργία. Στις 11:20 π.μ. εἶχε ληστευτεῖ η πρώτη τράπεζα. Μέχρι το μεσημέρι, τα περισσότερα κεντρικά καταστήματα εἶχαν κλείσει εξαιτίας των λεηλασιῶν. Σε διάστημα λίγων ἀκόμα ωρῶν, οδηγοὶ ταξί ἔκαψαν το γκαράζ μιας ανταγωνιστικῆς υπηρεσίας που διέθετε λιμουζίνες για διαδρομές προς το αεροδρόμιο, κάποιος ελεύθερος σκοπευτῆς σκότωσε ἕναν ἄντρα της επαρχιακῆς αστυνομίας, ταραξίες εἰσέβαλαν σε ἀρκετά ξενοδοχεῖα και εστιατόρια, και ἕνας γιατρός ἔσφαξε τον ἐπίδοξο διαρρήκτη του σπιτιοῦ του σε κάποιο προάστιο. Μέχρι το τέλος της ἡμέρας, ἕξι τράπεζες εἶχαν ληστευτεῖ, ἑκατὸ καταστήματα εἶχαν λεηλατηθεῖ, δώδεκα ἐμπρησμοὶ εἶχαν διαπραχθεῖ, σαράντα βιτρίνες εἶχαν γίνει κομμάτια, και οι ζημιές σε περιουσίες ἔφτασαν το ὕψος των 3 εκατομμυρίων δολαρίων, πριν οι ἀρχές της πόλης ἀναγκαστοῦν να καλέσουν το στρατό και, φυσικά, την ἐφιππη αστυνομία για την ἀποκατάσταση της τάξης.

Υποτίθεται ὅτι η πλειονότητα του πληθυσμοῦ τοῦ Μόντρεαλ πίστευε στον Θεό. Γιατί λοιπόν δεν τους συγκράτησε ὁ φόβος του Θεοῦ ὅταν η γήινη αστυνομία εγκατέλειψε προσωρινά τη σκηνή; Μήπως η απεργία στο Μόντρεαλ δεν υπήρξε πολὺ κα-

λό φυσικό πείραμα για να δοκιμαστεί η υπόθεση ότι η πίστη στον Θεό μάς κάνει καλούς; Ή μήπως είχε δίκιο ο κυνικός Η.Ι. Mencken όταν παρατήρησε καυστικά: «Οι άνθρωποι λέμε ότι χρειαζόμαστε τη θρησκεία, ενώ αυτό που εννοούμε στην πραγματικότητα είναι ότι χρειαζόμαστε την αστυνομία».

Παροιμίες 241

1. Δεν φοβαται ό φοῦρνος γανες ⁵²⁷
2. Με γερο γατο καθεσαι και ποντικους φοβάσσαι ¹⁷⁴⁷
3. Μικρο κωλο δεν εδειρες, τρανος δε σε φοβαται ¹⁶⁴¹
4. Ό βρεγμενος τήν βροχή δεν τή φοβαται ¹³²⁰
5. Όλοι φοβούνται το θεό κι ο λαηνᾶς τον τοίχο ¹³⁶²
6. Οποιος αποθανει φετος για του χρονου δε φοβαται. ¹³⁶⁴
7. Οσα κι αν εχω τα φορω και κλεφτη δεν φοβουμαι ¹⁴⁰⁴
8. Οταν αστραφτει και βροντα συγκληση² μη φοβασαι ¹⁴¹⁶
9. Ο φόβος φυλάει τα έρημα
10. Καθαρός ουρανός αστραπές δεν φοβαται ⁶⁶⁶
11. Μή δεῖς ψηλό καί φοβηθείς, κοντό και ξεθαρρέψεις ⁷⁶⁰
12. Το σιγανο ποταμι να φοβάσαι ¹⁵²⁰
13. Φοβάται ο Γιάννης το θεριό και το θεριό το Γιάννη ¹⁰³⁵
14. Φοβούμουν τή βροχή κί έπεσα στο χαλάζι ¹²⁰¹

Φοβητσιάρης

Αυτός που φοβάται, ο δειλός, λέγεται και φοβητσιάρης. Η κατάληξη «-αρης» δεν προέρχεται από το πατρώνυμο του Φόβου αλλά από τη συνήθη κατάληξη των επίθετων που αποδίδουν κάποια ιδιότητα όπως πχ. Βρωμιάρης, γκρινιάρης, σιχασιάρης, κλπ.

Όπως τον γενναίο
άφοβο, και άτρομο
παρονομάζουμε
με **λιοντάρι**
έτσι τον φοβη-
τσιάρη παρομοιάζουμε με τον λαγό.
Ο **λαγός** θεωρείται το δειλότερο
ζώο. Από τον φόβο του **λαγο**κοιμά-
ται.



² κατακλυσμό



Όπως υπήρχε ο Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος έτσι και στο Παραμύθι χωρίς όνομα της Πηνελόπης Δέλτα υπήρχε ο κυρ-Λαγόκαρδος ο δικαστής. Ένα ψοφοδεές³ ανθρωπάκι με συμβολικό ρολο μέσα στο εργο, παραθετω απόσπασμα:

Παραμύθι χωρίς όνομα - Κεφ. ΙΕ

Ανάμεσα τους βαστούσαν έναν άνθρωπο από τις μασχάλες. Το κεφάλι του ήταν πεσμένο μπροστά, τα μαλλιά του άνω-κάτω, το πλούσιο βελουδένιο βυσσινί του ρούχο κάτασπρο από τη σκόνη. Και, μόλις έκαναν οι στρατιώτες να τον αφήσουν, έπεφτε χάρω.- Τι έχει αυτός ο δυστυχισμένος; ρώτησε ο Κακομοιρίδης. Πληγωμένος είναι ή άρρωστος; Οι στρατιώτες ξέσπασαν πάλι στα γέλια.- Ούτε το ένα ούτε το άλλο, αποκρίθηκαν, μόνο τρέμει από το φόβο του. Ο Κακομοιρίδης σίμωσε και θέλησε να διώξει τους στρατιώτες και ν' αφήσει ελεύθερο τον άνθρωπο. Μα μόλις τον είδε κοντοστάθηκε.- Ο δικαστής! φώναξε. Καθώς άκουσε ο κυρ-Λαγόκαρδος τη φωνή του Κακομοιρίδη, κόπηκαν ολότελα τα γόνατα του και, γλιστρώντας από τα χέρια των στρατιωτών, ξαπλώθηκε στα χώματα.

πτωξ

Ο Όμηρος προσάπτει στο λαγό το επίθετο **πτωξ** του σημαίνει το ζώο που μαζεύεται, που πτώσσει.

ὥς τ' αἰετὸς ὑψηπετήεις,
ὅς τ' εἴσιν πεδίον δὲ διὰ νεφέων ἔρεβεννῶν
ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγῶν
Ομήρου Ηλιάς 22.308

ωσάν αετός εχύθ' υψηλοπέτης

που στην πεδιάδα χύνεται μέσ' από μαύρα νέφη

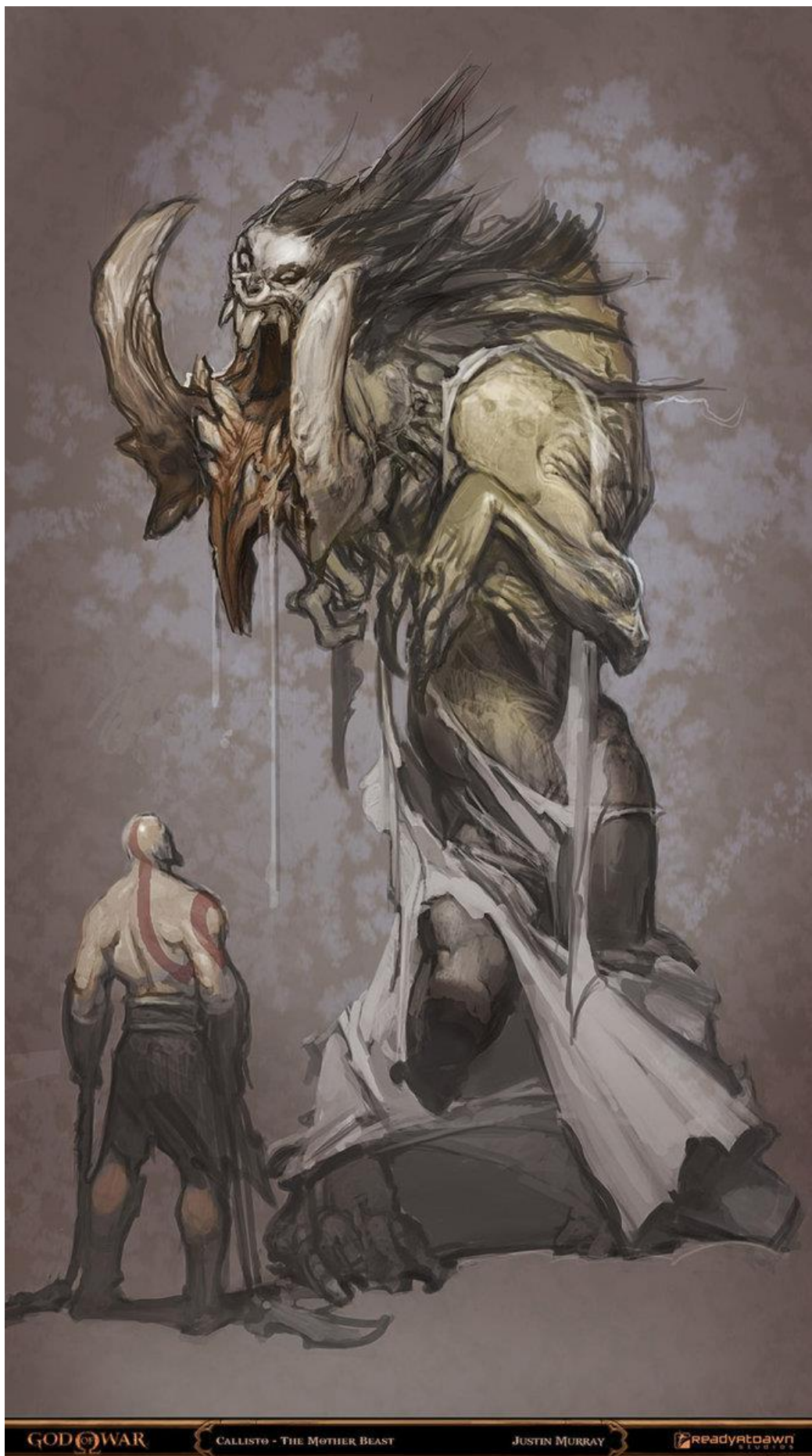
λαγόν ν' αρπάξει άνανδρον ή τρυφερήν αμνάδα.

Από την ίδια ρίζα προέρχεται και ο πτωχός, ο φτωχός. Αυτός δηλ. που πτώσσει ήγουν φοβάται, που μαζεύεται, που ζαρώνει, ο δειλός, ο φοβητσιάρης, ο χέστης. Πβλ. Μακάριοι οι πτωχοί τῷ πνεύματι.

Περισσότερα δεξ στο Υπογλώσσιο #81 Υψος

Εικονες

³ Ψοφοδεής (από το ψόφος: κρότος, θόρυβος και το δέος: φόβος)





Αναφορές

1 - Φλάβιος Ιωσηπος –«κατ' Απίωνος» στ 248

οἱ δὲ καὶ δειμόν τινα καὶ φόβον ἤδη δὲ καὶ λύσσαν καὶ ἀπάτην καὶ τί γὰρ οὐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς θεοῦ φύσιν καὶ μορφήν ἀνέπλασαν. Τοῖς δὲ εὐφημοτέροις τούτων καὶ θύειν τὰς πόλεις ἔπεισαν.

2 - Ὅμηρος Ἰλιάς 4.440

Ὅρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε,
ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
ἢ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω

Ο Φόβος, ο γιός του Άρη

έρχομένη καθ' ὄμιλον ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Τούτους ο Άρης, η Αθηνά τους Αχαιοὺς κεντάει,
ο Δείμος και ο Φόβος και, η λυσσασμένη Έρις,
πού'ναι ἀδελφή και σύντροφη του ἀνθρωποφόνου Άρη,
ὅπου προβαίνει ως ἀφαντη, κι ενώ την γην κατόπι
διασκελά, στον ουρανόν την κεφαλήν στηρίζει,
ὅπου και τότε ἐγέννησεν ἐχθραν σ' αυτοὺς ομοίαν
και μες στα πλήθη ἐγύριζε τους πόνους να πληθύνει.

3 Μάρκος 16 :8

καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου, εἶχεν γὰρ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις: καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπαν, ἐφοβοῦντο γάρ.

Αὐτή ἡ περικοπή ἀπ τὸ Ευαγγέλιο του Μάρκου διαβάζεται στην ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσης. Ο φόβος, ο τρόμος, και η ἔκσταση περιέχονται στην τελευταία φράση. Για να εντυπωθεῖ καλύτερα στο, ὅσο υπάρχει, μυαλό των πιστών. Προς γὰρ το τελευταίον ἐκβάν ἕκαστον των πρὶν υπαρχάντων κρίνεται.

4 Ἀγγλικός φόβος

Οι Ἄγγλοι συνηθίζουν να λένε I'm afraid με την ἔννοια "I regret to say, I suspect" (χωρίς υπόνοια φόβου) ἤδη ἀπὸ το 1590.

Σημειώσεις

¹ Μυθολογία

Οι μύθοι είναι γενικά ιστορίες βασισμένες στην [παράδοση](#) και το [θρύλο](#), προορισμένες αρχικά να ερμηνεύσουν το πώς ξεκίνησε η δημιουργία σε κοσμικό και τοπικό επίπεδο με μύθους της δημιουργίας ή ιδρυτικούς μύθους. Για παράδειγμα, υπάρχουν μύθοι δημιουργίας σε όλες τις μυθολογίες του πλανήτη που ασχολούνται με [κοσμολογικά](#) προβλήματα (η δημιουργία του σύμπαντος, των άστρων κ.λπ.) Υπάρχουν, επίσης, ιδρυτικοί μύθοι, που ερμηνεύουν αιτιολογικά την έναρξη λειτουργίας μιας πόλης. Η [Αθήνα](#), η [Ρώμη](#), το [Βυζάντιο](#) (η [Κωνσταντινούπολη](#)) και πάμπολλες άλλες, είναι πόλεις που διαθέτουν τον ιδρυτικό τους μύθο. Οι μύθοι ερμηνεύουν, επίσης, φυσικά φαινόμενα, ανεξήγητα [πολιτισμικά](#) κενά και ό,τι άλλο δεν μπορεί να ερμηνευθεί ορθολογικά. Ωστόσο, δε δημιουργήθηκαν όλοι οι μύθοι για ερμηνευτικούς σκοπούς. Στους περισσότερους εμπλέκεται μια υπερφυσική δύναμη ή [θεότητα](#), αλλά αυτό δεν αποκλείει από την επικράτεια της μυθολογίας θρύλους και απλές αφηγήσεις που πέρασαν μέσω της προφορικής παράδοσης από γενεά σε γενεά. Οι [Αδελφοί Γκριμ](#), για παράδειγμα, έδειξαν με πειστικό τρόπο ότι υπάρχει μυθολογικό περιεχόμενο ακόμα και στα ταπεινότερα [παραμύθια](#).

² ΑΤΡΕΑΣ

Ατρέας, γιος του Πέλοπα και της Ιποδάμειας, μεγαλύτερος αδελφός του Θυέστη. Το γνωστό μίσος ανάμεσα στους δύο αδελφούς είναι άγνωστο στον Όμηρο, που μας πληροφορεί πως ο Θυέστης κληρονόμησε το περίφημο σκήπτρο της βασιλείας από τον αδελφό του. Κατά τις μεταγενέστερες παραδόσεις ο Ατρέας με το Θυέστη δολοφόνησαν το Χρύσιππο, αδελφό τους από άλλη μητέρα, και μετά το έγκλημα τους έφυγαν από την Πίσα για να βρουν καταφύγιο στις Μυκίνες. Εκεί διαδέχτηκαν στο θρόνο τον Ευρυσθέα και βασίλευαν στην αρχή εναλλάξ. Έπειτα επικράτησε ο Ατρέας χάρη σε ένα χρυ-σόμαλλο αρνί, που βρέθηκε στα κοπάδια του σταλμένο από τον Ερμή και που θεωρήθηκε σύμβολο εξουσίας. Ο Θυέστης τυφλωμένος από ζήλεια αποπλάνησε τη γυναίκα του Ατρέα Αερόπη, έκλειψε το δέρμα του χρυσόμαλλου αρνιού και έγινε βασιλιάς. Τον έδιωξε όμως ο Ατρέας, που όταν αργότερα ανακάλυψε τη μοιχεία της γυναίκας του με το Θυέστη, προσκάλεσε τον τελευταίο και του παρέθεσε. γεύμα. Για φαγητό πρόσφερε τις ψημένες σάρκες των γιων του Θυέστη. Αυτό το τρομερό έγκλημα προκάλεσε τη φρίκη και την εξαφάνιση του ήλιου, η Αερόπη ρίχτηκε στη θάλασσα και αυτοκτόνησε, ο Θυέστης εξορίστηκε για δεύτερη φορά, ενώ η χώρα ερημώθηκε από καταστροφές. Αργότερο ο Αίγισθος, γιος του Θυέστη, σχότωσε τον Ατρέα. Ακολούθησε μια σειρά εγκλημάτων που ματόβαψε. την οικογένεια των Ατρείδων και που μια αιτία τους ήταν η κατάρα που βάραινε τον προγονό τους Τάνταλο (βλ. σχετ. τραγωδίες).

³ ΘΥΕΣΤΗΣ

Αδελφός του Ατρέα. Βλ. 2. Εφαγε τα παιδιά του ψητα. Το κακο έγινε ακουσιως.. Βλ. Δουλειά δεν είχε ο Διαβολός κλπ.

4 ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Αγαμέμνων, ο γιος του Ατρέα και της Αερόπης, θυγατέρας του Μίνωα - αδελφός του Μενέλαου, βασιλιάς των Μυκηνών. Όταν ο Ατρέας σκοτώθηκε από το Θυέστη, ο Αγαμέμνωνας με το Μενέλαο κατέφυγαν στη Σπάρτη. Εκεί παντρεύτηκαν τις θυγατέρες του βασιλιά της Σπάρτης Τυνδάρεω: την Κλυταιμίστρα ο πρώτος και ο Μενέλαος την Ελένη. Από το γάμο του απέκτησε τρεις θυγατέρες και ένα γιο: τη Χρυσόθεμη, τη Λαοδίκη, την Ιφιάνασσα (Ο 142) και τον Ορέστη. Μετά τον Όμηρο αναφέρονται σαν θυγατέρες του η Ιφιγένεια και η Ηλέκτρα. Ο Αγαμέμνωνας κατόρθωσε να διώξει το Θυέστη από τις Μυκήνες και να βασιλεύσει ο ίδιος, ενώ ο Μενέλαος έγινε βασιλιάς της Σπάρτης. Μετά την απαγωγή της ωραίας Ελένης από τον Πάρη, ο Αγαμέμνωνας έγινε αρχηγός της εκστρατείας των Ελλήνων εναντίον της Τροίας.

Τα στρατεύματα συγκεντρώθηκαν στην Αυλίδα της Βοιωτίας. Εκεί, κατά τη διάρκεια ενός κυνηγιού, σκότωσε τυχαία ένα ελάφι αφιερωμένο στη θεά Άρτεμη. Η θεά οργισμένη διέταξε να γίνει νηνεμία και έτσι ο στόλος δε μ πο ρούσε να αποπλεύσει από το λιμάνι. Τότε ο Αγαμέμνωνας αναγκάστηκε, σύμφωνα με τις οδηγίες του μάντη Κάλχα, να καλέσει τη θυγατέρα του Ιφιγένεια στην Αυλίδα με σκοπό να τη θυσιάσει στη θεά, για να εξευμενιστεί. Κατά την πολιορκία της Τροίας φιλονίκησε με τον Αχιλλέα εξαιτίας της σκλάβας Βρισηίδας, γεγονός που δυσκόλενε πολύ την κατάσταση των Ελλήνων στην Τροία. Όταν γύρισε στις Μυκήνες μετά την εκπόρθηση της Τροίας, η γυναίκα του Κλυταιμίστρα μαζί με τον εξάδελφο του Αίγισθο, που ήταν εραστής της, τον σκότωσαν με πέλεκυ στο λουτρό του. Ο γιος του Ορέστης εκδικήθηκε το θάνατο του.

⁵ ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μενέλαος, γιος του Ατρέα, αδελφός του Αγαμέμνονα, άντρας της ωραίας Ελένης, βασιλιάς της Λακεδαίμονας. Η απαγωγή της Ελένης έγινε όταν ο Μενέλαος βρισκόταν στην Κρήτη. Αφού επέστρεψε στη Σπάρτη ζήτησε τη βοήθεια του αδελφού του και άλλων Ελλήνων ηγεμόνων για την επαναφορά της Ελένης. Έτσι έγινε η Τρωική εκστρατεία και ο Μενέλαος πήρε μέρος με εξήντα καράβια. Αποδείχτηκε τολμηρός και αντρείος, μονομάχησε με τον Πάρη, σκότωσε πολλούς Τρώες και πήρε μέρος στους ταφικούς αγώνες που έγιναν προς τιμή του Πάτροκλου. Είχε πάρει επίσης μέρος στη επιχείρηση του Δούρειου ίππου. Μετά την πτώση της Τροίας παρέλαβε την Ελένη, για να επιστρέψουν στη Σπάρτη. Είχαν όμως πολλές περιπέτειες και τελικά έφτασαν ύστερα από επτά χρόνια. Μετά το θάνατο του μεταφέρθηκε στα Ηλύσια πεδία.

⁶ ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Αίγισθος, ο γιος του Θυέστη και της θυγατέρας του Πελοπίας. Σκότωσε το θείο του Ατρέα επειδή είχε επιβουλεύσει τη ζωή του, και άρπαξε την εξουσία των Μυκηνών για λογαριασμό του πατέρα του. Αργότερα πατέρας και γιος διώχτηκαν από τον Αγαμέμνονα, γιο του Ατρέα. Κατά το διάστημα που ο Αγαμέμνωνας ήταν απασχολημένος με τον Τρωικό πόλεμο, ο Αίγισθος έκανε ερωμένη του την Κλυταιμίστρα, γυναίκα του Αγαμέμνονα, και μαζί της τον σκότωσε, όταν εκείνος επέστρεψε από την Τροία. Ο Ορέστης, γιος του Αγαμέμνονα και της Κλυταιμίστρας, σκότωσε αργότερα τους δύο εραστές, παίρνοντας εκδίκηση για το θάνατο του πατέρα του.

⁷ ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιος του Αγαμέμνονα και της Κλυταιμίστρας. Σκότωσε το Αίγισθο εραστή της μητέρας του, αλλά και την ίδια τη μητέρα του που ήταν βίος και πολιτεία. Την ιστορία του διεκτραγωδήσε ο Αισχύλος

⁸ ΗΛΕΚΤΡΑ

Αδελφή του Ορέστη. Συνεργός στο φόνο του Αίγισθου και της Κλυταιμίστρας. Και οι τρεις Μεγάλοι Τραγικοί έγραψαν σχετικές τραγωδίες γι' αυτήν: Σοφοκλής και Ευριπίδης «Ηλέκτρα», Αισχύλος «Χοηφόροι»

⁹ ΠΥΛΑΔΗΣ

Αδελφός του Ορέστη

¹⁰ ΠΙΤΘΕΑΣ

Γιος του Πελοπα, Βασιλιάς της Τροιζήνας, παππούς του Θησεα

¹¹ ΘΗΣΕΑΣ

Γιος του Αιγέα και της Αίθρας (κόρης του Πιτθέα). Σκότωσε το Μινώταυρο. Κατάργησε τα διόδια, στην οδό Κορίνθου – Αθηνών. Σφετερίστηκε το ναό του Ήφαιστου, ΝΔ της Ακρόπολης που ονομάστηκε ΘΗΣΕΙΟΝ ως τις μέρες μας.

¹² ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Τον ερωτεύτηκε η μηριά του Φαίδρα ένα φαιδρό υποκείμενο, που όταν ο Ιππόλυτος την απέκρουσε αυτή τον κατήγγειλε ότι προσπαθούσε να την βιάσει (πβ. Κ^α Πετεφρή εις ΠΔ). Σκοτώθηκε σε τροχάιο (ανατροπή του άρματος) . Μάλλον επρόκειτο για δολοφονία οργανωμένη από τον Θεό Ποσειδώνα (ο Θεός να βάλει το χέρι του, που λέμε ...)

¹³ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κορη του ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ. Θυμα των καιρων και κυριως των καιρικων συνθηκων. Θυσια εγινε για την θειά της την Ελενη. Αληθινή Τραγωδία Εν Αυλιδι, και εν Ταυροις.

¹⁴ ΕΥΡΥΣΘΕΑΣ

Βασιλιάς του κατεληφθη απι από μανια καταδιωξωσ του Ηρακλη. Το αναγκασε να κανει αθλους. Ο Ηρακλης ηταν , ως γνωστον, αθλητικος τυπος.

¹⁵ Βασιλιάς της Σαλαμινας, κατι σαν το Ριχαρδο το Λεοντοκαρδο, πηγε στην Τροια. Σκότωνε του Τρώες ώσπου να πεις «Τροία»!. Αργότερα μουρλάθηκε κι αρχισε να σκωτωνει προβατα μεχρι που αυτοκτονησε. Βλ . Αιας Μαινόμενος. Ο Αιας ο Οϊλέως ηταν απλη απομιμηση.

¹⁶ ΛΑΪΟΣ

Πατερας του Οιδιποδα, του φονια του. Ο φονος εγινε σε οδικο ατυχημα χωρις φιλικο διακανονισμο.

¹⁷ ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

Δημιουργός του αντιστοίχου συμπλέγματος και της φράσης «τι σου κάνω μάνα μου». Αφού έσφιξε το μυαλό του βρήκε το αίνιγμα της Σφίγγας και την εξανάγκασε σε αυτοκτονία, έγινε κάτι σαν εντομοαπωθητικό. Καρδιακός, έπασχε από ποδάγρα και ως εκ τούτου του ήταν μέγας τσαντούλας. Σε αντίθεση με το Θυέστη αυτός «έφαγε» τον πατέρα του, τον Λαίο. Μετά μετά χεράκια του έβγαλε τα ματάκια του (αφού πρώτα έβγαζε τα μάτια του με την ίδια του τη μάνα, που μετά κρεμάστηκε). Βιος και πολιτεία ο μακαρίτης. Γι αυτό έγινε σήριαλ μέρος Α Οιδίπους Τύραννος και μέρος Β Οιδίπους επί Κολωνω* .

* πρόκειται για τραγωδίες του Σοφοκλέους. Η «τραγωδία της Σοφοκλέους» ήρθε πολύ αργότερα με τις φούσκες στο Χρηματιστήριο. Ο Κολωνός είναι τοπωνύμιο, περιοχή της Αθήνας που ετυμολογείται από την άρνηση της μητρός Ιοκάστης να έχει παρά Φύσεν σχέσεις με τον Τύρανο γιόκα της, (δεις κωλον; - νο = οχι). Αυτή η άρνηση του βγήκε ξυνή : απέκτησε 4 παιδιά Ετεοκλη, Πολυνεικη, Αντιγονη και Ισμηνη. Η Αντιγόνη έγινε τραγωδία (Σοφοκλέους και αυτή).

¹⁸ ΛΗΔΑ

Είχε εξώγαμη σχέση με το Δια. Για να την τουμπάρει ο Δίας πηρέ την μορφή κύκνου και η Λήδα ενέδωσε στο μεγάλο πουλί – Δια.. (μην σας παραξενεύει η σχέση. Λίγα διαβάζουμε στα ευαγγέλια και μάλιστα με μικρότερα πουλιά: περιστέρια. Φαίνεται ότι για την γονιμοποίηση το μέγεθος δεν έχει σημασία. Έχει όμως στην ικανοποίηση. Η Λήδα έκανε αβγό! Από το αβγό αυτό ξεπήδησαν αμέσως οι Διόσκουροι (δεν ήταν 2 σκούροι αλλά Διός κούροι) ο Κάστωρ και ο Πολυδεύκης . Προφανώς η Λήδα δεν κάθισε στ' αβγό να το κλωσήσει. Τότε θα έβγαине ο Ομελέτης.

¹⁹ ΔΙΗΑΝΕΙΡΑ

Σύζυγος του Ηρακλή αλλά και ακούσια δολοφόνος του με το ματωμένο χιτώνα που του έστειλε. Αυτός πάλι ο ευλογημένος ζεσταίνονταν με το τομάρι του Λιονταριού και επειδή ήθελε κάτι πιο ελαφρύ γιατί φλέρταρε την Ιόλη, ζήτησε ένα χιτώνα από την Δηιάνειρα. Η Δηιάνειρα τον πασάλειψε με αίμα του Κενταύρου Νέστου, νομίζοντας ότι είναι ερωτικό μαντζούνι. Αντί για ερωτικό φίλτρο το αίμα αποδείχτηκε κάτι σαν Ιογο στιγμής και ο χιτώνας κόλλησε και έβγαине μαζί με τα κρέατα του Ηρακλή. Από την τσάντισα ο Ηρακλής, αφού πλήρωσε το φλερτ με τα κρέατα του, κάθισε στ' αναμενα κάρβουνα και ανελήφθη εις τους ουρανούς και πήγε στο πατρικό του., γιος του Δία γαρ.